ההסתדרות הכללית של העובדים העברים בא"י. קבוצת ח ו ל ד ה .

הגדה של פסח

ת ש ט"ו

ח ו ל ד ה

אביב

פתיחה: נגינה.

הנה הסתו עבר, הגשם חלף, הלך לו. הנצנים נראו בארץ. עת הזמיר הגיע וקול התור נשמע בארצנו. התאנה חנטה פגיה והגפנים סמדר נתנו ריח.

לכה דודי נצא השדה, נלינה בכפרים, נשכימה לכרמים, נראה אם פרחה הגפן, פתח הסמדר, הנצו הרמונים.

שירת יחיד ומקהלה:

הנה הסתו עבר, הגשם חלף הלך לו...
הנה הנה הסתו עבר, הגשם חלף הלך לו...
הנצנים נראו בארץ, הנצנים, הנצנים.
עת הזמיר הגיע וקול התור נשמע בארצנו.
התאנה חנטה פגיה והגפנים סמדר נתנו ריח...

שלישיה:
(שירה, כנור, אקורדיון)

היתה רוח אחרת, גבהו שמי השמים
ויגלו מרחקים בהירים, רחבי ידים -
על ההר עומדות רגלי האביב !

ומלבבי המלא כל הגיגי אשיחה,
ובדמעות מזהירות שחור יאושי אדיחה -
היתה רוח אחרת מסביב !

א ב י ב (שר כל הקהל:)

אביב, אביב הגיע
הוריק שדה, גם כר.
כל עין הוא מפתיע
בשלל פרחי הבר.

מעל נטוי רקיע
מרהיב בתכול עמוק.
למטה ים ירגיע
שלו הוא כתינוק.

ואור כה רב וזוהר
ודומיה סביב.
מבהיק מזיו, מטוהר
עולם נאה, חביב.

והיה ביום ההוא אענה את השמים והם יענו את הארץ,
והארץ תענה את הדגן והתירוש ואת היצהר והם
יענו את יזרעאל.
וזרעתיה לי בארץ ורחמתי את לא רוחמה ואמרתי ללא עמי,
עמי אתה; ובני ציון גילו ושמחו ...
כי נתן לכם היורה, גשם יורה ומלקוש.
שמיך שפעו מטר וערוציך נחלי מים...
הריך יתעטפו מרעה ושדות בבר יזהיבו.

ה ע פ ר ו נ י (מקהלה)

קולך מה ירנין,
מה ייף, עפרוני,
אל על מתוך זמר תרקיע.
יחדיו נאביר
יחדיו נפצח שיר
יחדיו אל השמש נמריאה.

עידוד

עת חג, עת מועד ועצרת,
ראשית קציר השעורים הגיע.
לא יופר מועד בישראל !
לא יופר מועד בישראל !
אל קינה,אל בנהי בית ישראל !
עוד ירונן וירועע ויעור,
עוד תגאה, תפרה ותפרוץ
נחלת ישראל על אדמת ישראל !

נחלת ישראל על אדמת ישראל !
עוד תרום קרן ישראל !
לא יראונו משנאינו בדמע.
שבע נדבק באדמת ישראל !
שבע נדבק באחוזת ישראל !
רוח ישראל לא תמגר, לא תעקר
נצח ישראל לא ישקר.

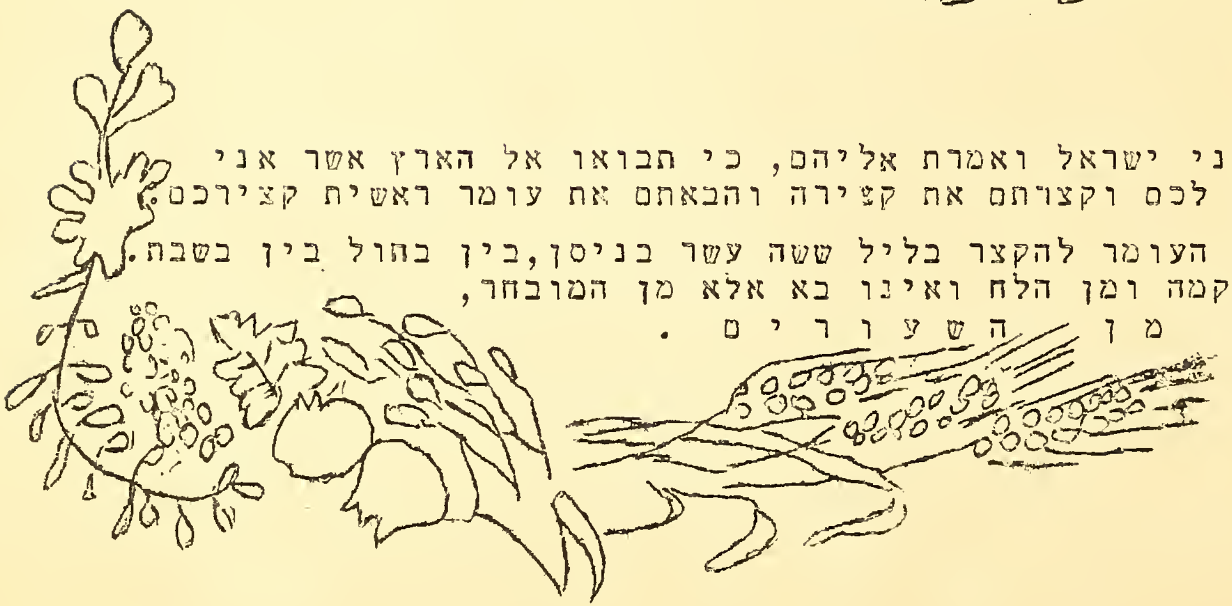
(מקהלה) והטיפו ההרים עסיס
וכל הגבעות תתמוגגנה.

הבאת העומר

ברכות:

דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם, כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם וקצרתם את קצירה והבאתם את עומר ראשית קצירכם.

מצות העומר להקצר בליל ששה עשר בניסן, בין בחול בין בשבת.
מצותו לבוא מן הקמה ומן הלח ואינו בא אלא מן המובחר,
עומר זה מן השעורים.

שנת תבואה חדשה (שירת יחיד)

שנת תבואה חדשה   אסמינו מלאו בר
מביאה ברכת האדמה. יקבינו תירוש יצהר.

ב א ה ש מ ש (מקהלה)

בוא, בוא נא קוצר, - הן רד היום נסו צללים.
שקעה כבר שמש בהרים, שמש בהרים.
בא השמש, בא,בא, עת לקצור.
בא השמש, בא,בא, עת לקצור.
קמה זו ? - זו, זו. מגל זה ? - זה, זה.
האקצור ? - קצור, קצור ! - האקצור ? - קצור, קצור

כפינו נשא אל מרום (מקהלה)

כפינו נשא אל מרום
בפינו תפילת השלום.
על שדמה וכר
על שיח בהר,
על שדה שהזהיב
ביום שמש וזיו.
שאי ברכה, שאי ברכה!

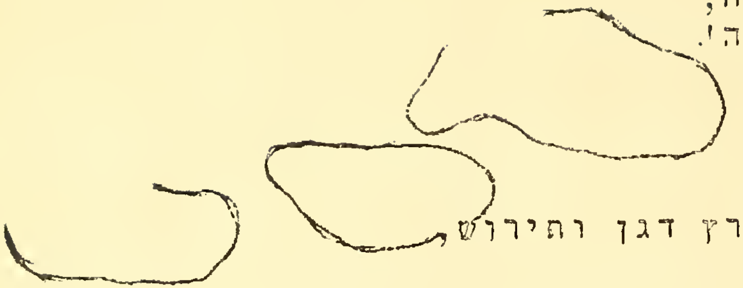
שפתינו תפילה תדובב,
תוחלת פועמת בלב.
כי ציון על תלה
תבנה לתהילה.
ומכל קצות עולם
ינהרו בני העם.
זו הברכה, זו הברכה!

הנפת העומר: ברוכים תהיו מביאי העומר, ראשית תבואה חדשה!
עומר ראשית תבואת השדה, ברכת עמל ואדמה.

(מקהלה) שישי אדמת השרון   מקום שם מאות בשנים
נאות עינות מים וים,   שממון מות קינן.
שוב בך כל רגב ירון   מקום שם השמש הכה
שוב בך פרחה תקות עם. בשוט אכזרים עירום תל.
דור מוזמן לחיים
קם ועובד ומרנן.

קריאת יחיד: — **הציבור עונה:**

מבאר שבע ועד דן — שנת תבואה חדשה,
חג חטה, חג דגן. — שנת תבואה חדשה!

שירת יחיד: מבאר שבע ועד דן ...

טל

וישכון ישראל בטח בדד עין יעקב, אל ארץ דגן ותירוש,
אף שמיו יערפו טל.

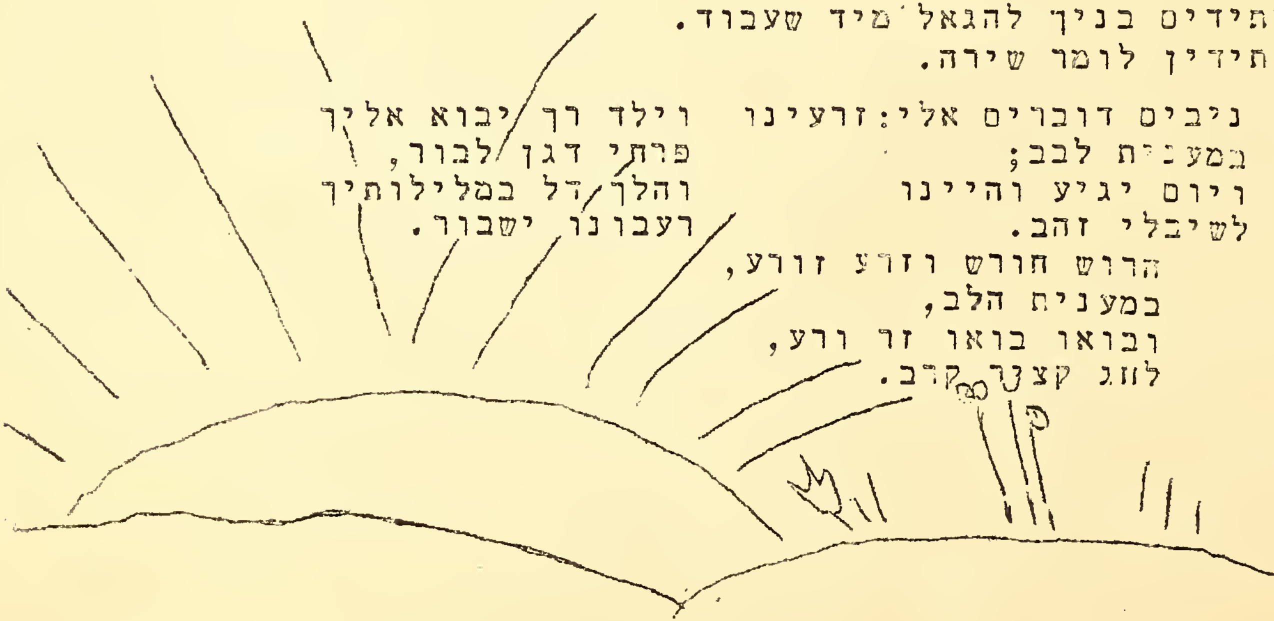
שירת יחיד (בלווי מקהלה וכנורות):

טל תן לרצות ארצך — טל ועסיס צוף הרים
שיתנו ברכה בדיצך. — טעם במאדיך מובחרים.
רוב דגן ותירוש בהפריצך — חנוניך חלץ ממסגרים
קומם עיר בה חפצך בטל. — זמרה ננעים וקול נרים בטל.

הלילה הזה אוצרות טללים נפתחים.
הלילה הזה עתידים בניך להגאל מיד שעבוד.
הלילה הזה עתידין לומר שירה.

שירת יחיד: ניבים דוברים אלי: זרעינו — וילד רך יבוא אליך
במענית לבב; — פרחי דגן לבור,
ויום יגיע והיינו — והלך דל במלילותיך
לשיבלי זהב. — רעבוננו ישבור.

הרוש חורש וזרע זורע,
במענית הלב,
ובואו בואו זר ורע,
לחג קציר קרב.

פסח

החודש הזה לכם ראש חדשים, ראשון הוא לכם לכל חדשי השנה, חודש האביב. ובחודש האביב בארבעה עשר בו פסח הוא, זמן חרותנו. והיה היום הזה לכם לזכרון וחגותם אותו לדורותיכם, חוקת עולם תחוגוהו, כי בעצם היום הזה יצאו צבאותיכם מארץ מצרים, היום הייתם לעם.

סברי בני ישראל, נקבצי גלויות ופאר גידולי מולדת, חברי ורבותי, נקדש את חג הפסח הזה.

נברך לגבורים בעם, מגיני-מולדת, מחרפי נפשם על שדות קרב, לוחמי מדינת ישראל הגאולה.
נברך חלוצי ישראל לעליותיהם, אשר הפרו בחלבם ורוו בזיעת אפס שדמות מכורה, אשר הפכו בצות קדחת לשדות קמה, טרשי הרים לנאות דשא וגנים, אשר סללו דרכים, נטעו יערות ויבנו שממות ארץ.
נברך לצעירי ישראל מתקבצים במולדת, ונקרא לפזורי האומה לעלות ולהצטרף לבוני ומגשימי המדינה, להגביר חילה ואונה.
נברך בנינו ובנותינו והבדינו בצבא שימלאו בכבוד תפקידם ומשימתם בשרות המולדת והאומה, וישובו בריאים ושלמים כתום שרותם, למען [illegible] שכם אחד אתנו בבנין ביתנו-הקבוצה.
ויתחדשו עלינו מועדים לשמחה, חגים וזמנים לששון, חג חרותנו זכר ליציאת מצרים. יקודש המאמץ המעפיל, הבונה ולוחם, היוצר מדינת ישראל עובדת. אשר עודדנו והחיינו והגיענו לזמן הזה.

<u>שירת יחיד:</u>

אל רם נישא שבח לך
על נפלאותיך בים;
כי אתה אלוה לנו מגן יה.
ידך לנו עוז,
כי רוב חסדיך גמלת עלי.

ז כ ו ר את היום הזה אשר יצאתם ממצרים מבית עבדים !

הא לחמא עניא די אכלו אבהתנא בארעא דמצרים. כל דכפין
ייתי ויכול, כל דצריך ייתי ויפסח. השתא הכא לשנה
הבאה בארעא דישראל הבנויה. השתא עבדי בגלותא
לשנה הבאה כולנו בני חורין. (קריאה ושירה)

כ ל ד כ פ י ן ייתי ויאכל
כל דצריך ייתי ויפסח
אם נכרי פה אתה ואין לך מבטח
בדרך הרחוקה אם כוחך תש
ארור הגבר אסמיו לא יפתח
מפתו לא יעניק לרש.
ואת שמי השמים אגלה לפניך
תעלומות הבריאה תחזינה עיניך
ושפוני טמוני תהומות הים.

ואת יצר האדם הנפלא אראך
ורחב ופחד לבבך ורם.
וים שירה עדינה אריקה עליך
במחזות שדי אך תשגה נפשך
ושב תום הנעורים והטוב אשר בם.
ובסערת הדורות גם משק דמיך
יך גלים כהכות גלים בים.

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות
שבכל הלילות אנו אוכלין חמץ ומצה
הלילה הזה כולו מצה;
שבכל הלילות אנו אוכלין שאר ירקות
הלילה הזה כולו מרור;
שבכל הלילות אין אנו מטבילין אפילו פעם אחת
הלילה הזה שתי פעמים;
שבכל הלילות אנו אוכלין בין יושבין ובין מסובין
הלילה הזה כולנו מסובין.

(שירה בצבור)

עבדים היינו לפרעה במצרים ויוציאנו ד" אלהינו משם ביד חזקה ובזרוע נטויה. ואילו לא הוציא הקדוש ברוך הוא את אבותינו ממארים, הרי אנו ובנינו ובני בנינו משועבדים היינו לפרעה במצרים. ואפילו כולנו חכמים, כולנו נבונים, כולנו זקנים, כולנו יודעים את התורה, מצוה עלינו לספר ביציאת מארים. וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח.

עבדים היינו
עתה בני חורין. (שר כל הצבור)

מתחילה עובדי עבודה זרה היו אבותינו שנאמר: בעבר הנהר ישבו אבותינו מעולם, תרח אבי אברהם ואבי נחור ויעבדו אלהים אחרים. ואקח את אביכם את אברהם מעבר הנהר ואולך אותו בכל ארץ כנען, וארבה את זרעו, ואתן לו את יצחק, ואתן ליצחק את יעקב ואת עשו, ואתן לעשו את הר שעיר לרשת אותו ויעקב ובניו ירדו מצרימה.

לך שוב מצרימה ועשית לי עם. הידעת איך יעשה עם? את העובדים והאומללים תקרא אליך, את כל אשר יאנחו מעבודה מרוב פוך ואשר יענו תחת יד נוגשים ופקידים ואין להם בלתי אם לב ובלב הזה מעט רגש, ודברת אליהם והוצאת אותם מבית עבדים וגאלתם ונתת להם חוקים ומשפטים ועשית אותם לעם.

לך בוא מצרימה ובאת אל הנענים והאומללים, אל כל הנאנחים והנדכאים, ואמרת אליהם כי עבדים הם והם לא יבינו, ואמרת אליהם כי אומללים הם והם לא ידעו; וכי גדול עניים וגדולים מכאוביהם ונורא לחצם - והם לא יאמינו. ופקחת את עיניהם בחוזק יד על כל לחצם ועל כל עניים, וגאלת אותם.

ו ע ם   רב ימשך אחריך אשר לא ידעת ואשר לא ידעוך עוד,
ומקרב כל העם מסביב אשר רע ומר להם, והיית לאב המון
אדם רב ולראש שפטיו, ועשית מן התולעים - אדם, ומן
האדם - עם, ומעפרות חול - ארץ.

<u>שירת מקהלה:</u>

קומו תועי המדבר, צאו מתוך השממה
עוד הדרך רב, עוד רבה המלחמה
רב לכם לנוע, לנוד בערבה.

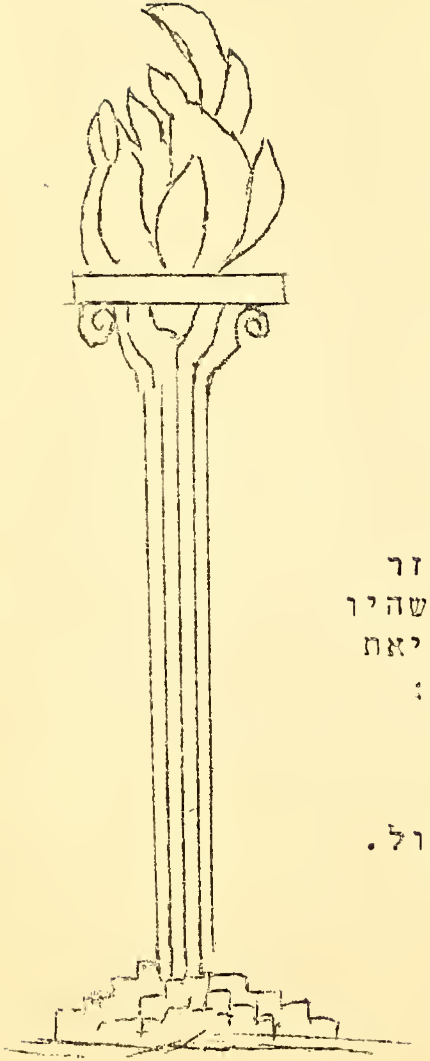
ולפניכם פרושה דרך גדולה, רחבה,
רק ארבעים שנה נתע בין ההרים,
ובחול טמנו, ששים רבוא פגרים.

אל נא יעצרונו פגרי הנחשלים
שבעבדותם מתו - נפסח על החללים.

ירקבו בקלונם סרוחים על צרורותם
שבכתפם נשאו ממצרים אותם.

ימתק למו חלומם, רוב בצלים שומים,
דודים מלאי בשר רבים ועצומים.

עוד היום או מחר יחלוק רוח קדים
עם העיט - גופת אחרון העבדים.

קומו איפוא, נדים, עזבו נא השממה
אך אל יעל קולכם, דרכו עוז בדממה
פן צעדכם ירגיז, מדבר ונרדמיו.

איש בלבבו ישמע הד פעמיו
איש בלבבו ישמע קול אלוה דובר:

לך היום אל ארץ חדשה אתה עובר.

לא לא לחם קלוקל, סלו ודגן שמים
לחם עצב תאכל, פרי עמל ידים.

לא לא אוהל תוהו, ועליות שחקים,
בית אחר תבנה, אוהל אחר תקים.

כי מלבד המדבר תחת השמים
עוד לאלוה עולם גדול רחב-ידים.

ברבי אליעזר ורבי יהושע ורבי אלעזר
בן עזריה ורבי עקיבא ורבי טרפון שהיו
מסובין בבני ברק והיו מספרים ביציאת
מצרים כל אותו לילה עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם:
רבותינו הגיע זמן קריאת שמע של שחרית.

כ נ ג ד   ארבעה בנים דברה תורה:
אחד חכם, אחד רשע, אחד תם, ואחד שאינו יודע לשאול.

ח כ ם   מה הוא אומר?
מה העדות והחוקים והמשפטים אשר צוה ד"
אלהינו אתכם. ואף אתה אמור לו כהלכות
הפסח. אין מפטירין אחו הפסח אפיקומן.

ר ש ע   מה הוא אומר?
מה העבודה הזאת לכם? לכם ולא לו, ולפי
שהוציא את עצמו מן הכלל כפר בעיקר, ואף
אתה הקהה את שניו ואמור לו: בעבור זה
עשה ד" לי בצאתי ממצרים, לי ולא לו,
אילו היה שם לא היה נגאל.

ת ם   מה הוא אומר?
מה זאת? ואמרת לו: בחוזק יד הוציאנו ד"
ממצרים מבית עבדים.

ושאינו יודע לשאול - את פתח לו, שנאמר,
והגדת לבנך ביום ההוא לאמור:
בעבור זה עשה ד" לי בצאתי ממצרים.

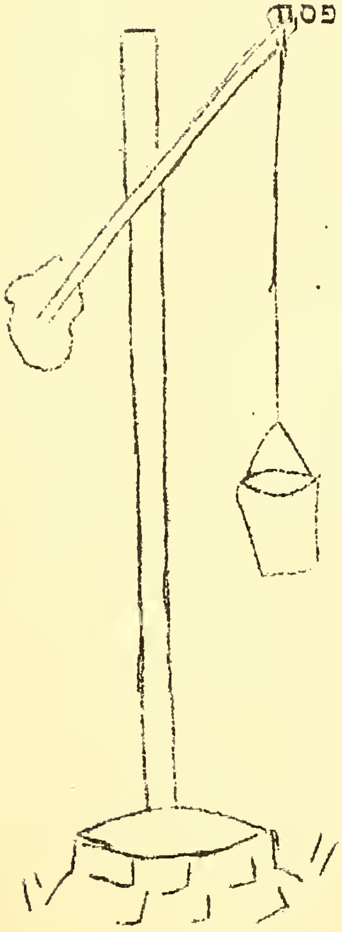

ו ה י א   שעמדה לאבותינו ולנו שלא אחד בלבד
עמד עלינו לכלותנו, אלא שבכל דור
ודור עומדים עלינו לכלותנו והקדוש
ברוך הוא מצילנו מידם.

<u>(שר כל הצבור:)</u>   והיא שעמדה לאבותינו ולנו...

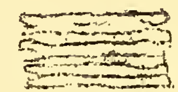
ה נ נ י מביא אותם מארץ צפון, וקבצתים מירכתי ארץ, בם עור ופסח,
הרה ויולדת יחדיו, ק ה ל ג ד ו ל י ש ו ב ו ה נ ה .
בבכי יבואו ובתחנונים אובילם, אוליכם אל נחלי מים בדרך ישר,
לא יכשלו בה. והפכתי אבלם לששון. ונחמתים ושמחתים מיגונם.

ל א ישמע עוד חמס בארצך שוד ושבר בגבוליך.

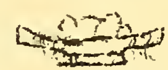

רבן גמליאל היה אומר: כל שלא אמר שלשה דברים אלו בפסח
לא יצא ידי חובתו ואלו הן:
(הצבור עונה:) פ ס ח , מ צ ה ו מ ר ו ר .

פ ס ח שהיו אוכלין אבותינו בזמן שבית
המקדש היה קיים על שום מה - על שום שפסח
הקדוש ברוך הוא על בתי אבותינו במצרים.

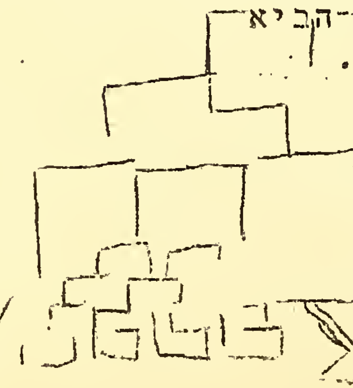

מ צ ה זו שאנו אוכלין על שום מה - על שום
שלא הספיק בצקם של אבותינו להחמיץ עד שנגלה
עליהם מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא וגאלם.

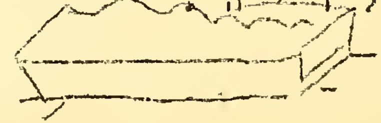

מ ר ו ר זה שאנו אוכלין על שום מה - על שום
שמררו המצרים את חיי אבותינו במצרים.

ב כ ל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא
יצא ממצרים, שנאמר: ואותנו הוציא משם למען הביא
אותנו לתת לנו את הארץ אשר נשבע לאבותינו.

לפיכך אנחנו חייבים להגן, לבנות, לעבוד,
לזרוע, לנטוע, לעדור, לנטור, לצאת מעבדות
לחרות, מיגון לשמחה, מאבל ליום-טוב, מאפלה
לאור גדול, משעבוד לגאולה ונאמר לפניך
שירה חדשה: ה ל ל ו י ה

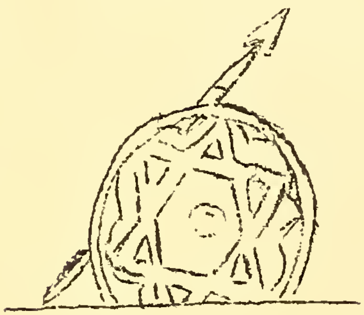
<u>שירת מקהלה:</u>

הללויה, הללויה,   הללוהו בתקע שופר
הללו אל בקדשו   הללוהו בנבל וכנור
הללוהו ברקיע עוזו   הללוהו בתוף ומחול
בגבורותיו הללוהו,כרוב גדלו   הללוהו במינים ועוגב.
בצלצלי שמע, בצלצלי תרועה
כל הנשמה תהלל יה הללויה.

<u>וכה תהי תפלתי</u> --

אלהים, אשר נהגתו דרך ים מבית עבדים לסיני
למתן לוחות שאין אחריהם עוד לוהות
וממתן לוחות אלהים למתן עטרה נגהית..
ואשר לא נהגתו כי הלך-מאליו-בר-סופה גלויות:
את מהלך ההקף סביב מות-באימים-אדיר:
בשבעים מיני פחד כאב וקלון בשבעים לאמים
והגיע הלום מגאל מדם-משבעים-פצעים בכל גוף
ובכל נפש יחיד קברים ובצות ושלכת עצי בכות
ובשכל דקור זב מוגלה ודם,
אך בשולי הנפש זו-הלילית-מאבלה ההלו דמדומי שחרית
והיתה כבשת-הרחמים-המתה ששכבה בחשכה
והנה - לביאה היא ממדבר מתנה..
משוקיה הקים עמי דור כאברם וחניכיו
וכשמעון ולוי יהודה ודן האחים: ברוכים באפם כי עז!
ובנות כיעל ויהודית ודבורה בעוז יה -
והמה לקרב: בעבור כל הדורות שלא יכלו לעמוד בקרב.
והם לשלום: בעבור כל הדורות שנשפום זעמים אלי חיל:
שלום חומת פלדה, זרועות עוז, וחוסן נפשות למודות דרור:

במוצאי גופים פוריים שקויים דם נאמנים ויזעם:
לוחמים וחורשים לקודש וללבלוב הפנים של אדמת גזעם

ברך, אלהים, את עמי זה על בניו ובנותיו
בעבור כל הדורות בעבר בהוה ובבא.
שובה לנהג בם, עמוד בגאות ים התיכון וים סוף
לימין כל קברניט ומלח צעירים על ספון ספינתם.
שמור תורן בו נס ישראל המחדש מלבלב עלי ים:
שמור חיל המשמר הצועד בגבול הר ושפלה, לבלי ינגף
ממוקש טמון מיד אויב ומהץ בא ממארב אויב.
תן גשם וטל בזמנם הערב וצוה לשדותינו פרים.
טע בלבות המוננו אהבת יוגבים למרחבי שדות הגאולים
לאהב לכת ברן הוד לפנות בוקר לחרוש ללחם,
לחמוד לראות בנים ובני בנים יוצאים גם הם
אחריהם לזרוש
ושבים ברינה עם יבול השדה ועם מגד אסיף:
טעם לחם משלהם... ירקות-בטל משלהם...
וגעית העדר זבת חלב לחכם ---
רפא שכלנו: לבל יזוב דם אפל ומרורות אשכולות
משבעים דקירות חכמות הגויים וקסמיהם.
טע בנפשנו ענות האמת של היוגב ל׳גביו
בהתקדר שמים על חלקת שדה לו
ובלה שורש ענות מתחסדים ששבע גאוות-דורסות בחבה.
כנס מצפוננו מפזור-בכל-פזור-עולם יהיה
לאחד על קרקעו.
וברכנו נא לאהוב, ברכנו לערוג לגדולות
ברכנו לשיר-גבולות-ההבטחה הגדול.

שירת מקהלה:

עורי אדמה התעוררי
לא עוד תהיי שדופת-שמש, צמאת-מים
עורי אדמה.
לא עוד יעטפוך עשבי-פרא, מוכי-שרב
עורי אדמה.
חלפה שממת דורות עם בוא הכובשים הצעירים
עורי אדמה.
מעתה רוויה תהיי, מים רבים ירוון צמאונך,
שדות בר מוריקים מרהיבי עין
יתנו תקוה בלבב אנוש.
עורי אדמה התעוררי
וקבלי פני בניך הצעירים.

ס ע ו ד ה

בשעה שבקש הקדוש ברוך הוא להטביע את מצרים בים עמד עזא שר של מצרים ונשתטח לפני הקדוש ברוך הוא ואמר לפניו: רבונו של עולם, במדת הרחמים בראת עולמך, למה אתה רוצה להטביע את בני?
מיד כנס הקדוש ברוך הוא כל פמליא של מעלה ואמר להם:
הוו דנים ביני ובין עזא שר של מצרים.
התחילו שרי האומות מלמדים סנגוריא על מצרים. כיון שראה מיכאל כך, רמז לגבריאל וטס למצרים טיסה אחת ושמט לבנה עם טיטה ותינוק אחד עמה ששקעוהו בבנין, ובא ועמד לפני הקדוש ברוך הוא ואמר:

– רבונו של עולם, כך שעבדו את בניך.
מיד ישב עליהם הקדוש ברוך הוא במדת הדין וטבעם בים.

ושים באזני יהושע וכתוב -
ולמחר אל תדחה:
לשלטון עמלק בעולם בא הסוף !
זכרו אמחה !

כי הוא המסית והוא השטן
והחרב עמו...
והוא הרוצח ילד קטן
בזרועות אמו...

והוא המענה את בני ברעב
לרצעם לבעלים...
והוא שקרך בדרכים לנכסף,
ויזנב נחשלים...

והרחק כל ספק, וכל מורך סלק,
וגדר, גדר.
כי יד על כס יה מלחמה בעמלק
מדור דור...

שפך

חמתך על הגויים אשר לא ידעוך
ועל הממלכות אשר בשמך לא קראו.
כי אכל את יעקב ואת נוהו השמו.
שפך עליהם זעמך וחרון אפך ישיגם.
תרדף באף ותכחידם מתחת שמי ד".

בארץ אהבתי השקד פורח
בארץ אהבתי מחכים לאורח,
שבע עלמות, שבע אמהות
שבע כלות בשער.

בארץ אהבתי על צריח דגל
אל ארץ אהבתי יבוא עולה רגל;
בשעה טובה, בשעה ברוכה,
בשעה משכיחה כל צער.

אך מי עיני-נשר לו ויראנו,
מי לב חכם לו ויכירנו,
מי לא יתעה, מי לא ישגה,
מי ומי לו יפתח הדלת ?

<u>שירה בצבור:</u> אליהו הנביא, אליהו התשבי,
אליהו הגלעדי.
במהרה יבוא אלינו
עם משיח בן דוד.

ישראל עם אסור בנחשתי העבדות -
הוא יביא את הפדות !
בחרבות עמלק שיכתת לאחים,
ישדד העתים !
אשירה לעם מחושל הזועה,
גאה כי גאה !

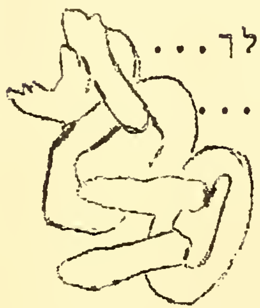
<u>שירה בצבור:</u> אשירה לד" כי גאה גאה
סוס ורוכבו רמה בים.

ישראל עם קדושים מעולם עד עולם -
פרק עול כל עם !
הרם את לוחות העדות, בם חרות :
אחוה ורעות !
אלהים לא מצאו מוצאות מן הדם -
ומצאם האדם !

<u>שירה בצבור:</u> ממצרים גאלתנו,
מבית עבדים פדיתנו.

אדיר במלוכה, בחור כהלכה, גדודיו יאמרו לו, לך ולך,
לך כי לך, לך אף לך, לך ד" הממלכה כי לו נאה כי לו יאה.

ד ג ו ל במלוכה, הדור כהלכה, ותיקיו יאמרו לו: לך ולך...
ע נ ו במלוכה, פודה כהלכה, תמימיו יאמרו לו: לך ולך...

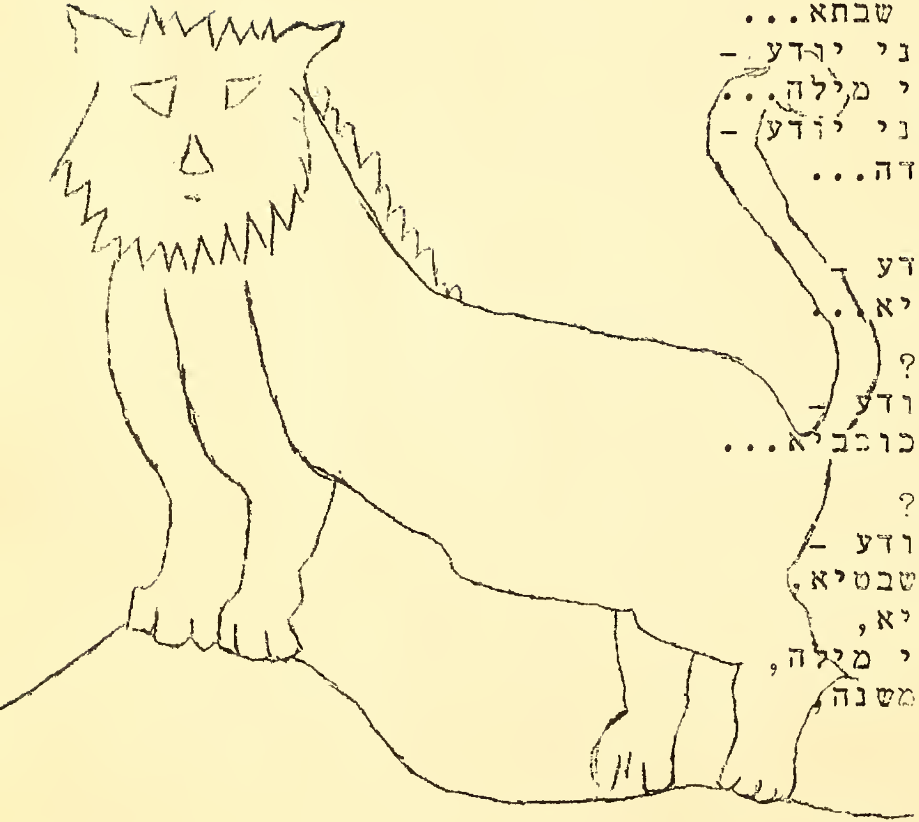
- - -

ב ר ו ך שנתן חגים לעמו ישראל,
ב ר ו ך אשר צוה לחג וחג ריחו שלו.

אחד מי יודע? אחד אני יודע -
אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

ש נ י ם מי יודע? שנים אני יודע -
שני לוחות הברית, אחד אלהינו...
ש ל ש ה מי יודע? שלשה אני יודע -
שלשה אבות, שני לוחות הברית...
א ר ב ע מי יודע? ארבע אני יודע -
ארבע אמהות, שלושה אבות...

ח מ י ש ה מי יודע? חמישה אני יודע -
חמישה חומשי תורה, ארבע אמהות...
ש ש ה מי יודע? ששה אני יודע -
ששה סדרי משנה, חמישה חומשי תורה...
ש ב ע ה מי יודע? שבעה אני יודע -
שבעה ימי שבתא, ששה סדרי משנה...
ש מ ו נ ה מי יודע? שמונה אני יודע -
שמונה ימי מילה, שבעה ימי שבתא...
ת ש ע ה מי יודע? תשעה אני יודע -
תשעה ירחי לידה, שמונה ימי מילה...
ע ש ר ה מי יודע? עשרה אני יודע -
עשרה דבריא, תשעה ירחי לידה...

א ח ד - ע ש ר מי יודע?
אחד-עשר אני יודע -
אחד עשר כוכביא, עשרה דבריא...

ש נ י ם - ע ש ר מי יודע?
שנים-עשר אני יודע -
שנים עשר שבטיא, אחד עשר כוכביא...

ש ל ש ה - ע ש ר מי יודע?
שלשה-עשר אני יודע -
שלשה עשר מדיא, שנים עשר שבטיא,
אחד עשר כוכביא, עשרה דבריא,
תשעה ירחי לידה, שמונה ימי מילה,
שבעה ימי שבתא, ששה סדרי משנה,
חמישה חומשי תורה,
ארבע אמהות, שלושה אבות,
שני לוחות הברית,
אחד אלהינו שבשמים ו ב א ר ץ.

חד גדיא

מעשה בגדי, מעשה בגדי -
שמעו אבות, בנים!
יהיה, גדולים, מוסר לכם,
תענוג לכם קטנים.
חד גדיא, חד גדיא!
חד גדיא, חד גדיא!

אבינו הזקן הלך
לשוק לפני שנה,
וגדי לבן יפה וצח
בשני זוזים קנה.
בא החתול הגרגרן
ויארב בגיא.
נעץ בגדי את צפרניו
ויטרפהו חי.
מעשה בגדי...

כעס הכלב על החתול
אשר שפך הדם,
בקצף התנפל עליו
ויחנקהו שם.
אך המקל ששם עמד
רגז מאד על זה.
ועל כלב זה קפץ פתאם
ויחבטו יפה.
מעשה בגדי...

חסל

סדור פסח כהלכתו, ככל משפטו וחוקתו.
כאשר זכינו לסדר אותו, כן נזכה לעשותו:
זך שוכן מעונה. קומם קהל עדת מי מנה.
בקרוב נהל נטעי כנה. פדויים לציון ברנה.